

dette Andragende. Vi have den Skik i Finansudvalget, at naar blot et eneste Medlem forlanger Konference med Ministrene, faa vi det. Nu ved jeg ikke, om det var et enkelt eller flere Medlemmer, der forlangte det ved dette Andragende, men i alt Fald have vi haft en Forhandling med Finansministeren derom, og efter hans Motivering af sit Standpunkt var der ikke et eneste Medlem af Finansudvalget, heller ikke det ærede Medlems Meningsfæller for Aarhus (Harald Jensen) og for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), der vilde fastholde, at dette Andragende skulde henvises. Vi have jævnlig haft Andragender, hvor de to nævnte ærede Medlemmer have indtaget en Særstilling, saa det ærede Medlem vil se, at han staar her i Mod sætning til sine egne Partifæller.

Sluttelig skal jeg sige, at der gøres nu en saa human Fortolkning gældende med Hensyn til Invalideunderstøttelse, som kan forlanges. Og det bedste Bevis er, som sagt, at vi næsten ikke mere have Andragender om Invalideunderstøttelse, medens vi for en halv Snes Aar siden havde hvert Aar 10, 12, 14 Andragender fra Invalider, som beklagede sig over, at Ministeren ikke tog Hensyn til dem. Nu bliver der gjort den humaneste Fortolkning gældende, og jeg tror, vi kunne være enige om, at hvis det ærede Medlem nu fik sin Sag sat igennem, vilde det i faa Aar ende med, at vi maatte give Understøttelse til alle Veteraner — det skulde være nogle enkelte særlig velhavende, der ikke vilde modtage den, men for Resten, da det var en Hædersgave, vilde de dog maaske til syvende og sidst allesammen tage derimod. Og hvis de saa ikke fik, vilde de klage over, at de vare satte til Side.

Jeg anbefaler derfor det ærede Medlem at tage sit Ændringsforslag tilbage i Særdeleshed, da hans Partifæller i Finansudvalget ikke have fundet Anledning til at støtte det. Hvis ikke, anbefaler jeg det høje Ting at stemme imod Ændringsforslaget.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Jeg vil blot sige to Ord til det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott). Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg vilde være villig til at foreslaa et Tilskud til en Forening af Veteraner fra Trearskrigen, som dannede sig udenfor Vaabenbrødreselskabet, en Understøttelse i samme Maal og Maade og under samme Form, som Vaabenbrødreselskabet har

faaet. Dertil svarer jeg ubetinget: Ja! Det ærede Medlem sagde, at han vilde gøre sig Umage for at bringe mine Udtalelser angaaende den Lemfældighed, vi udvise med Hensyn til at kræve Vidnesbyrd om, at den nuværende Svaghed hos Veteranen beror paa noget, som er hændet ham under Krigen, saa vidt ud som muligt. Jegfer det ærede Medlem taknemmelig derfor, og jeg tror, han derved gør de gamle og svage, som have været i Krigen, en større Tjeneste end ved at forsøge at fremme Forslag, hvis Konsekvenser blive saa vidtrækkende, at man ikke kan gaa ind paa dem.

Marott: Jeg takker den højtærede Minister for hans Svar angaaende Spørgsmaalet om Statsbidrag til en saadan eventuel Forening af gamle Veteraner.

Til den ærede Ordfører skal jeg sige, at naar han mener, at det vilde vække Indignation, hvis en Del af Veteranerne, de gamle trængende, fik en Understøttelse fra Statens Side, medens de bedrestillede ikke fik det, tror jeg, som jeg sagde før, at han tager storlig fejl. Den ærede Ordfører nævnede den Stemning, der kom frem i Anledning af den Jubilæumsgave, som blev ydet fra Statens Side for 7 Aar siden, men det er noget ganske andet. Det var netop i særlig Grad en Hædersgave, saaledes at de, der ikke fik den, kunde risikere, at Folk sagde til dem: Du har vel begaaet et eller andet i den Tid, du har ligget inde som Soldat, da du ikke er værdig til at faa denne Hædersgave, Jubilæumsgaven fra Statens Side. Det er ganske naturligt, at det den Gang kunde vække Indignation, naar det blev sagt, at det ikke var dem alle, der skulde have den, og derfor fik de den ogsaa alle sammen. Der er Forskel paa en saadan Hædersgave i Anledning af et Jubilæum og paa en almindelig Understøttelse fra Statens Side, i dette Tilfælde altsaa til gamle trængende Veteraner. Det synes jeg, at den ærede Ordfører med sin ellers gode og klare Forstand maatte kunne indse. Naar en saadan Hjælp skulde ydes, vilde det jo slet ikke være saa vanskeligt at finde en Grænse. Man kunde jo sætte vedkommendes økonomiske Forhold som Betingelse, saaledes at kun de, som virkelig trængte, fik en saadan Hjælp. Men det er jo muligt, at den Sag kan ordnes gennem en saadan Forening af gamle Veteraner, som jeg har antydnet.

Jeg vil indrømme den ærede Ordfører, at det er rigtigt nok, at en stor Del af